

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון תקצא ♦ שנה יב

ב' ויקרא ♦ שבת זכור ה'תשפד

דברי אלוקים חיים
מרח רבינו הגה"ק זיע"א

דברות קודש
מרח רבינו עטר שליט"א

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר, דבר אל בני ישראל ואמרת אליו

ופירש רש"י דא דכתיב ויקרא אל משה, וגם כתיב וידבר ה' אליו, דנראה ככפל לשון, אלא שהכוונה הוא לומר דלכל דיברות ולכל אמירות ולכל צווים, קדמה קריאה של חיבה וזה לשון שמלאכי השרת משתמשין בו כמו שנאמר וקרא זה אל זה, אבל לנביאי האומות נגלה הקב"ה עליהן בלשון עראי וטומאה וכמו שנאמר ויקרא אלוקים אל בלעם.

והנה האלף של ויקרא הוא א' זעירא וכתב הבעל הטורים שהוא משום שמשה רבינו לא רצה לכתוב אלא ויקרא כדרך שנאמר בבלעם כאילו לא נראה לו ה' אלא במקרה, ואמר לו הקב"ה לכתוב גם האלף שיהיה כתוב ויקרא ולא ויקר אלא שמשה רבינו כתבה עם א' זעירא.

ולכאורה יש להבין למה ומדוע דוקא כאן רצה משה לכתוב ויקרא בלי א', וגם כשהקב"ה אמר לו לכתב באלף, כתבה הוא באות קטנה, ואם נאמר שכתב משה כן הוא מחמת ענותנותו של משה ע"ה, שבו כתב והעיד עליו התורה, "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה" מ"מ איך יצא למשה לחשוב לגרוע אות בתורה, וגם שה' יתברך לא הסכים עם משה וצויה לו לכתוב עם א' ולמעשה כתבה משה עם א' קטנה והדבר צריך עיון.

ולפי ענ"ד נראה לומר בעזה"י כך דהא מבואר הוא בפסוק בפרשת כי תשא אחרי החטא הידוע של מעשה העגל שעשו הערבי רב וגררו את כלל ישראל עמם ובשוגג נעשה מה שנעשה, ועמד משה בתפילה ואמר לה' יתברך, **ועתה אם תשא את חטאתם [הרי טוב ואם אין כלומר שלא תשא את חטאתם מחני נא מספרך אשר כתבת** דהיינו שלא יזכר שמו של משה בכל התורה כולה, והשיב הקב"ה למשה שרק מי אשר חטא אמחנו מספרי, וה' אמר למשה סלחתי כדבריך ולך נחה את העם וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם דהיינו שלא לכלתם ביחד כולם אלא במעט מעט כל פעם ופעם, וכתב הדעת זקנים מבעלי התוספות שה' מחל לישראל מ"מ נמחק שמו של משה בפרשה שלימה בתורה ה"ה פרשת "ואתה תצוה" שאין שמו של משה נזכר בה, וזה לפי שקללת חכם אפילו הוא על תנאי היא באה הקללה, וכן כתב גם בעל הטורים בתחילת פרשת תצוה, דהא דלא הזכיר שמו של משה בסדר תצוה הוא משום שאמר משה מחינו נא מספריך וגו' וקללת חכם אפילו על תנאי היא באה ונתקיים במקצת בזה ולכן לא נזכר שמו של משה בזה הפרשה משא"כ בכל התורה אין פרשה שלא נזכר בה משה וכמובן שמדובר בפרשיות מאז שנולד משה.

והנה כל זה צריך ביאור דאם לא מגיע למשה העונש הזה שלא יזכר שמו, למה באמת בפרשה אחת לא נזכר שמו ואף שכתב שזה משום דקללת חכם אפילו על תנאי הוא בא הלא יכול היה משה רבינו להתפלל על זה וכמו שמצינו שהתפלל משה על יהודה כיצא בזה בפרשת וזאת הברכה שאמר משה רבינו וזאת ליהודה ויאמר שמע ה' קול יהודה ואל עמו תביאנו וגו' וכתב רש"י שביקש

ויקרא אל משה (לה, ג)

מפרש הרשב"ם ויקרא אל משה - לפי שכתוב למעלה, בסוף הספר, "ולא יכול משה לבא אל אהל מועד" וגו' (שם' מ, לה), לכך קראהו הקדוש ברוך הוא מתוך אהל מועד.

כן מביא הרמב"ן ויקרא - אמר הכתוב בכאן: ויקרא אל משה וידבר אליו, ולא כן בשאר המקומות - בעבור שלא היה משה יכול לבא אל אהל מועד, להיותו נגש אל המקום אשר שם האלהים (ע"פ שם' כ, יח), רק בקריאה שיקרא אותו, שכבר נאמר למשה "ודברתי אתך מעל הכפרת" (שם' כה, כב), "אשר אועד לך שמה" (שם' ל, ו); וכיון שידע שהשם יושב הכרובים (ע"פ דה"א יג, ו) - נתירא לבא באהל כלל עד שקרא אליו.

ורש"י פירש ויקרא לשון חיבה לשון שמלאכי השרת משתמשין בו, ומבאר האדמו"ר הזקן מסאדיגורא זצ"ל (ב' אמת ליעקב) כי כמו שמלאכי השרת מקושרין תמיד לבורא ית', כן הדבר אצל בני ישראל אשר הניצוצות הקדושים המצויים בהם אפשר להציתם בכל רגע על מנת לעורר עצמם להקב"ה. דבר זה הוא רק בישראל, אבל בנביאי אומות העולם נאמר 'ויקר' לשון ארעי ומקרה, שקורה לפעמים ואינו בתמידות, משא"כ בישראל, יכולים תמיד בכל עת ורגע לחזור בתשובה ולהתקרב להקב"ה.

ויחלש יהושע את עמלק

ונשאל מדוע לא ביטל את עמלק ורק החלישו, כפי שחז"ל ביטלו את יצר עבודה זרה וכן מה היה הוא אמינא של שאול שלא מחה כליל את עמלק, אלא ראו הם שכל הקיום של כלל ישראל עד ביאת הגואל הוא בכח המלחמה ברע, ורמוז בסיום הקריאה מלחמה לד' בעמלק מדור מדור כן מרומז בהפטרה במאמר "כי יראתי את העם". והטרוניה של שמואל הנביא על שאול המלך, היה שכוונתו היתה נגועה ברווח גשמי כפי הנאמר "ותעט אל השלל ותעש את הרע בעיני ד'".

תמחה את זכר עמלק

כתוב "תמחה את זכר עמלק" (דברים כה, יט), וכתוב "כי מחה אמחה את זכר עמלק" (שמות יז, יד). כיום איננו יודעים מיהו עמלק, כי כל אחד לובש צורה ופושט צורה, "משנאי ה' יכחשו לו" כל אחד בא וטוען אני לא עשיתי כלום, אבל לעתיד לבא כל אחד מהם יקבל את עונשו המגיע לו מאת הקב"ה יתברך שמו ויתעלה כסא הדרו.

אנחנו שומעים על הרבה נסים ונפלאות, אבל אנו רוצים לראות אותם בעינינו כמו שכתוב "ורא ישראל את מצרים מת". וכל אחד ואחד צריך להאמין שעכשיו יבוא המשיח, ואליהו הנביא יכול לבוא גם בלילה.

וה"ר, שהקב"ה יפדנו מצרינו ואויבנו, ומכל מבקשי רעתינו, תיפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן", "חרבם תבוא בליבם וקשתותם תישברנה", וכל מי שחושב על עם ישראל מחשבה או עצה שאינה טובה, תופר עצתם ואבודו יאבדו כדבר שנאמר "ה' הפיר עצת גויים הניא מחשבות עמים

כְּנִינֵי הַיָּמִים

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר וגו' יש לרמז מה שהסמיך רש"י הק' כאן את הכתוב (ישעיהו ו, ג) וקר"א זה אל זה, שתרגומו ומקבלי"ן דין מן דיין, ולמה פירוש התרגום על וקרא לשון מקב"ל, יש לרמז כי היות שמרע"ה היה נצרך למסור לבני ישראל את אשר יצוה, ובני ישראל היו צריכים לקב"ל דין מן דיין היינו באותה הארה עצמה שקיבל זאת משה שקיבל זאת ממשה, לכן היתה צריכה להיות גם הקריאה באופן שיהיה שוה עם המקבל, היינו שהמשפיע יצמצם עצמו בערך המקבל ודוק.

(כ"ק אדמו"ר זי"ע ב' חוקי חיים)

אלה הדברים אשר צוה ד' לעשות אותם אדם, רוצה לומר שם אדם, אימתי הוא. כי יקריב מכם קרבן לה', דהיינו תפילה שהוא במקום קרבן. וגם התקרבות נפשו לה', כאשר יורה שם תפילה לחיבור והתקרבות לדבק בה', נפתולי אלקים נפתלתי, אז יקרא שמו אדם, והבן.

(נועם מגדים)

מכל אשר יעשה לאשמה בה' לאשמה בה', ראשי תבות 'לאל אשר שבת מכל המעשים ביום השביעי'. כי כן אמרו חז"ל (שבת קיח:): כל השומר שבת כהלכתו מוחלין לו כל עונותיו, והשבת הוא כפרה כמו הקרבנות. לכן נרמז בסוף פרשת הקרבנות, כי עכשיו שאין לנו קרבנות, השבת יכפר עלינו.

(תפארת שלמה)

בעשותה אחת ממצות ה' אשר לא תעשינה שעשה מצות, אך לא בבחינת זו שצריך לעשותה

(זרע קודש)

ונפש כי תחטא ועשתה אחת מכל מצות ד' אשר לא תיעשנה ואשם (ויקרא ה, יז). כי הנה ידוע מה שהאדם עובד את הקב"ה יותר, הוא כלא נחשב נגד גדולת הבורא יתברך, אבל כשהאדם עושה מצוה, והוא סובר שהוא עובד את ד', זה המצוה אינו נחשב כללום. וזהו פי' הפסוק "ונפש כי תחטא, כלומר מה החטא, ועשה אחת מכל מצות ד' אשר לא תיעשנה ואשם, כלומר, שהמצוה הזאת יעשה לו כלא, והוא סובר שעובד ד' כראוי, ואשם.

(קדושת לוי)

צפנה לפני ה' המצניע לכת ומצפין מעשיו הטובים, זוכה לחיות לפני ה'.

(משמרת איתמר)

צְבוּרַת עֵינַיִךְ

שבת זכור

ומי שידוע ומבין בוודאי ידע שתיקון ועבודה של שבת פרשת זכור הוא תיקון של יוה"כ וצריך להתעורר עצמו בעבודה ובתשובה גדולה באותה שבת ולא כמו שאומר אדם שדביקות קל הוא לעשות זה בוודאי אינו, רק שצריך למסור נפשו ולקרוע את גידיו ואבריו בדכיותא דגרמי כולי האי ואולי.

(תולדות אהרן – זיטומיר)

אמרו בגמרא שברא הקב"ה הרפואה קודם למכה וי"ל שזה רומז על קדימת שבת זכור לפורים שקדושת השבת היא קדימת הרפואה להמכה שע"ז יוכלו נפשות ישראל להכניעו בפועל בפורים שאחר השבת.

(תורת אמת)

שבת פרשת זכור הוא זמן המסוגל לעקרונות שיפקדו בזרעא חייא וקיימא.

(תורת אבות)

שבת שלפני פורים

שבת שלפני פורים נפתח תמיד האור הזה להופיע עד י"ד וט"ו שהם ימי משתה ושמחה ובהם קורין את המגילה

(עבודת ישראל)

משה על יהודה, וכתב רש"י שביקש משה על יהודה שכל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר היו עצמות יהודה מתגלגלות בארון מפני הנידוי שקיבל עליו יהודה כשאמר ליעקב אביו "אם לא אבאנו את בנימין אליך וחטאתי לאבי כל הימים" דהיינו שנידה את עצמו ואף שהחזיר את בנימין, מכל מקום קללת חכם אפילו על תנאי הוא באה.

מכל מקום משה רבינו התפלל על יהודה שישמע ה' את קולו ואל עמו תביאהו שיתבטל הנידוי והועיל לו ליהודה שה' שמע את קול יהודה וכמו שכתב רש"י והוא גם כן כתוב. (במס' ב"ק דף צב, ובמס' סוטה ז).

ואם כן לכאורה קשה למה קיבל משה רבינו העונש הזה שלא יוזכר שמו בפרשה אחת, ולמה לא ביקש משה רחמים על עצמו (ואף שקשה ביותר לבקש על עצמו יותר מלבקש על חברו) מ"מ היה לאהרן לבקש על משה וכו' וגם היה לו לבקש מאחרים שיתירו לו הקללה הזאת, וגם למה באמת ה' לא מחל לו, הלא כל כוונתו היתה לשם הצלת ישראל, ומסר נפשו עליהם להצילם ולמה מגיע לו כזאת, שלא יוזכר שמו בפרשה אחת שבתורה הק'.

ונראה לומר בזאת כי באמת ה' מחל לו על זאת על זאת שאמר מחנו נא וגו', והראיה לזה דאיתא בפרשת פקודי ח"י פעמים שכתוב כאשר צוה ה' את משה, וכל אשר צוה ה' את משה וכתב בעל הטורים שכנגד מה שאמר משה מחנו נא, הרבה להזכירו וכנגדם תיקנו ח"י ברכות בתפילה ע"ש, ולכן נראה לומר שתיקן מה שלא הזכירו את משה בפרשה אחת מכיון שכאן מזכירין אותו ח"י פעמים.

אבל משה רבינו קדישא חשש מה שיקרה לישראל מכיון שהחטא של העגל לא נמחק לגמרי אלא הוא פרעון של כל הדורות וכמ"ש בפסוק בפרשת כי תשא (לב, לד) וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם ופירש רש"י שאמר ה' למשה עתה שמרתי אליך שלא לכולתם יחד, אלא תמיד שאפקוד עליהם עונותיהם אז אפקוד עליהם מעט מן העון הזה עם שאר העונות, ואין פורענות באה על ישראל שאין בו קצת מפרעון עון העגל ע"כ, ולכן משה רבינו פחד מזה שמה יהיה עליהם בכל דור ודור ולכן לא ביקש על זה שיזכר שמו בפרשת תצוה, וגם אף שה' נתן לו שכרו והזכירו בפרשת פקודי במלאכת המשכן ח"י פעמים שמו של משה מכל מקום משה לא רצה בפרשה זו של ויקרא (שהוא אחרי פקודי) שיזכר שמו דלא כתוב כאן ויקרא ה' אל משה מה שאין כן בפרשיות שמקודם כתוב ויקרא ה' אל משה, וגם רצה שלא יהיה א' במילת ויקרא אלא שימחק הא' אבל הקב"ה לא רצה בכך, אלא שיכתוב את האות א' אבל מכל מקום כתבו משה באות קטנה משום טעם הנ"ל, ולזה הסכים ה' יתברך מחמת שראה ה' את מחשבתו הטובה של משה שרצה להגן על כלל ישראל עד סוף כל הדורות עד היום שיגמר החטא של העגל, ויהיה התיקון השלם בביאת הגואל צדק.

~ ~ ~

ועוד אפשר לומר על מש"כ לעיל שמשנה רצה לכתוב ויקרא בלי הא' וגם אחרי שה' ציוה לו לכתוב עם א', כתבה בא' זעיר, הוא משום שציוה לו ה' יתברך לכתוב בפרשת פקודי ח"י פעמים כאשר צוה ה' את משה חשש מאוד משה שמא יבוא לידי גאווה בלב לחשוב על עצמו שהוא חשוב שעליו כתוב הפסוקים, ומשה שהיה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה, ולכן סירב גם כן לילך למצרים בשליחות ה' לגאול את ישראל, ולכן כאן אחרי שכתוב בפרשת פקודי שמו ח"י פעמים, ולכן חשב משה שעליו לעשות מעשה של עניות שלא לכתוב אלא ויקר, שזה יהיה לו לזכרון שלא יהוא ח"ו לידי גאווה וכבוד והתפארות משמו שניזכר כל כך פעמים בהפרשה הנז', אבל הקב"ה אמר לו שגם ענוה יותר מידי גם זה לא טוב אלא צריך לתלמיד חכם שיהיה לו שמינית שבשמינית של גאווה דהיינו בבחינת ויגבה לבו בדרכי ה' יתברך, וגם הענין של מנהיג ישראל ומלך כמשה שצריך לנהוג נשיאותו ברמה זרה היתה גם הטעות של שאול המלך שלא נהג כזאת אלא היה שפל בעיני עצמו יותר מידי וכמ"ש בספר שמואל וכן דרשו חז"ל.

עובדות חיים

זיע"א , כיצד נזהר בזהירות יתירה מלפגוע בקדשי ה' בישיבת וולוז'ין המעטירה, בזהירותו זו הוא ויתר על משאת חייו ושאיפת לבו להמשיך להרביץ תורה בישיבה. כשהחליט רבי יוסף דוב לעזוב את משרתו כריש מתיבתא בישיבת וולוז'ין, באו לפניו פרנסי העיר מינסק ותכנית בפניהם, לייסד ישיבה גדולה לבחורים מצוינים במינסק, הקהילה מתחייבת לכלכל חמישים תלמידים, ר' יוסף דוב יעמוד בראש הישיבה ושכרו חמש עשרה רובל במקום שמונה הרובל שמקבל בוולוז'ין, השתמט רבי יוסף דב, והפרנסים המשיכו להעלות את הסכום לעשרים רובל. שאל ר' יוסף דב, והתלמידים מאין יבואו? השיב ראש המדברים אין ספק שעשרות מתלמידיו בוולוז'ין ינהרו אחריו, יתר על כן, רק נודיע על יסוד הישיבה בראשות רבינו ובחורים רבים יתדפקו על דלתותיה. ומי ישא בעול כלכלת הישיבה? הוסיף ר' יוסף דב לחקור. תמהו הפרנסים ואמרו, כבר אמרנו לרבינו שעשירי העיר ידאגו לכל ההוצאות. כן, הפסיקם ר' יוסף דב, את זה כבר שמעת, אבל שאלתי היא, מה הם מקורות ההכנסה להוצאה גדולה כזו? מה השאלה, תמהים הגבאים, אנו מכיסנו, כל אחד מנדיבי מינסק יוסיף רק סכום קטן על תרומתו הקבועה לישיבה בוולוז'ין, והסכום הנדרש בדינו. הוא הדבר אשר חששתי, לא על חשבון עצמכם אתם מתכננים לכלכל את הישיבה החדשה, אלא אך ורק על חשבון הפסקת משלוח התרומות לוולוז'ין, כלומר אתם רוצים להבנות על חשבון וולוז'ין. ידי לא תיכון עמכם.

(סיפורי צדיקים)

עבודת הקודש בתענית אסתר

שמעתי בשם רבינו הגאון הקדוש מצאנז זי"ע בעל דברי חיים, שבאו אליו מגדולי ישראל על פורים, מהחשובים ואהובים אצלו, ובאו אצלו ביום תענית אסתר, ונתן להם שלום כמעט בשפה רפה, ולא דיבר עמהם מאומה, והמה ראו כן תמהו ולא ידעו מה זאת. ובליל פורים קירבם, וסיפר להם מעשה בשם רבינו הגאון הקדוש מבארדיטשוב זי"ע בעל קדושת לוי, שבאו אליו אנשי שלומו תלמידיו על ימי הפורים, ובאו ביום תענית אסתר, ולא רצה לדבר עמם כלל ביום הצום, ואחר כך בלילה אחרי המגילה קירבם, והתנצל לפניהם כי ביום התענית י"ג אדר, היה טרוד עם השבעים שרים להכניעם, על כן לא היה לו עת ופנאי לדבר עם תלמידיו. (שער יששכר מאמר ימי ששון אות כד)

מחייית עמלק בכל יום ויום

פעם בשבת זכור ביקשו מהגה"צ רבי זונדל קרויזר זצ"ל לשאת דברים פתח רבי זונדל ואמר: "כתוב בתורה 'כתוב זאת זכרון בספר ... כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים'. יש מצוה למחות את עמלק, אלא שבזמן הזה אי אפשר לקיים מחייית עמלק בפועל, מה העצה בכל זאת לקיים מצות מחייית עמלק? על זה אומרת התורה 'כתוב זאת זכרון בספר ... כי מחה אמחה את זכר עמלק'. בכל פעם שפותחים ספר ללמוד תורה בזה מוחים את עמלק!".

ביאורי חיים

בנפול אויבך אם אמרינן בעמלק ובכל עכו"ם

וראיתי בספר בניהו (חידושי אגדות מהבן איש חי זצ"ל), שכתב כאן (בד"ה גם נראה), בתוך הדברים, וזה לשונו... ומה שא"ל אבל "בעמלק" כתיב ואתה על במותימו תדרוך וכו'. עכ"ל. רואים מכאן שלמד הבן איש חי זצ"ל, בדברי הגמרא דהפסוק ואתה על במותימו תדרוך נאמר על "עמלק" ולא על שאר עכו"ם, [וכנראה שלמד כאן מדלא אמרה הגמרא אבל "בעכו"ם" וכו', אלא אבל "בדידכו" וכו', דהיינו המן שהוא מזרע עמלק. ודו"ק היטב]. ולפי זה אפשר לומר על טביעת המצריים בנפול אויבך אל תשמח, דהמצריים אינם מזרע עמלק. [וצ"ל לפ"ז שמה שאמר הני מילי "בישראל", לאו דוקא, דה"ה שאר אומות העולם, אלא רצה לאפוקי עמלק. ודו"ק].

מאת

הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

מו"צ בק"ק קראלי ומח"ס גם אני אודך

קרבן לה' מן הבהמה (א' - ב')

מסופר על הרה"ק רבי יהודה צבי מסטערטין זיע"א, שבשנות נעוריו חי בעוני רב, ועם זאת עבד את ה' בשמחה אמיתית כי לא חש שחסר לו משהו בגשמיות. זוג' הרבנית החזיקה ליד הבית פרה חולבת והייתה מוכרת את חלבה לשכנים, וכך פרנסה עצמה ובני ביתה בדוחק. למרות עוניו הרב השתדל רבי יהודה צבי לחסוך בכל יום כמה פרוטות, ומדי ערב שבת היה מחלק את כל חסכוניתו השבועיים לעניים לצרכי שבת. פעם אירע שלא עלה בידו לחסוך מאומה במשך שבוע שלם, ולא היה לו מה לחלק לעניים, קם הצדיק בחצות ליל ערב שבת קודש, שחט את הפרה החולבת ממנה התפרנסו הוא וביתו, וחילק את בשרה לעניי העיר. עם עלות השחר בערב שבת, השכימה הרבנית וניגשה כדרכה לחלוב את הפרה, והנה שוד ושבר אין זכר לפרה, באה אצל בעלה הצדיק וזעקה בקול בוכים: אוי ואבוי לנו, אבדה הפרה, פרתנו החולבת איננה. הפרה שלנו לא אבדה השיב רבי יהודה צבי בקולו המרגיע לאשתו, אלא עלתה לקרבן לשמים. ובעודו מדבר פתח לפני הרבנית חומש ויקרא והצביע על הכתוב קרבן לה' מן הבהמה.

יקריב אותו לרצונו (א' - ג')

פירש המגיד ממעזריטש זי"ע יקריב את רצונו והסביר ה"חזוה" הקדוש מלובלין זיע"א במעשה שפעם בליל חורף קר, היה הקיסר נפוליון לן באהל שמיכות. לפתע תקף אותו צימאון גדול למים, אבל התעצל לצאת מתחת שמיכותיו, אחרי כמה רגעים אמר בלבו, א"כ עצלן אתה נפוליון, ומה בינך לאחרים? ומיד קפץ ממשכבו והלך לקצה השדה שם עמדה חבית מים. כשהגיע לשם חזר ונמלך, בשביל מעט מים טרחתי כל כך ולא יכולתי להתגבר על הצמאון? א"כ מה ביני לבין שאר בני אדם? ולא שתה. וחזר על יצועו. לרצון כזה, סיים ה"חזוה" הקדוש ואמר, לזה אני קורא שבירת רצון.

והיה כי יאשם לאחת מאלה והתוודה אשר חטא עליה (ה, ה)

לאחים הקדושים רבי אלימלך מליז'ענסק ורבי זושא מאניפולי, היה אח נוסף שהתפרנס מבית מזיגה שחכר באחד הכפרים. ידעו האחים שהוא מסתיר את מדרגותיו ונסעו אליו כדי לתהות על קנקנו. בבואם, ראו איכרים רבים נכנסים לשתות יין שרף ואחיהם עומד ומשרתם כשאר המוזגים. הם לא ראו אצלו מעשים נעלים, אך ראוהו מפעם לפעם רושם משהו בפנקס קטן שעמו. באישון לילה שמעו כיצד אחיהם קורא דבר מה ופורץ בבכי, וכך נשנה הדבר כמה פעמים. תהו האחים אצלו על מעשיו והוא סיפר להם לפי תומו, כי נוהג הוא לרשום בפנקסו כל חטא ונדנדוד עבירה, ובהגיע הלילה אינו שוכב לישון עד שהוא שב בתשובה שלמה. התפלאו האחים ישאלו: "כיצד יודע אתה שתשובתך התקבלה?" והאח השיב: "כאשר רואה אני שהכתב נמחק מהפנקס, יודע אני כי גם בשמים מחקו את חטאי".

נפש כי תמעל מעל וחטאה בשגגה מקדשי ה' (ה' - טו") סיפור נפלא מסופר על הגה"ק רבי יוסף דוב סולובייציק בעל בית הלוי

נעימות חיים

בנשיאות סורינו הנאב"ד הגאון הגדול רבי שלמה יודייה זעפראני שליט"א

הננו להודיע כי לכבוד
שבת זכור
ידרוש בעניני דיומא

הגה"צ פמ"מ צמ"ס בנש"ק
ב"ק האדמו"ר מקראלי שליט"א

בין קבלת שבת לערבית

גבית מדרשינו - רח' יצחק הנשיא 22
(גריכ"נ החיד"א ממ"ד קומה א')

הגבאים

"איני דר אלא במקום תורה"

מרכז וקהל

מוסדות קראלי בארה"ק

ע"ש רבותינו הק' זי"ע בנשיאות מרן רבינו שליט"א

סימן טוב ומזל טוב

ברון שיר ושבח משגרים אנו ברכתינו קדם
הגה"צ רבי מרדכי מוזס שליט"א
בן כ"ק מרן אדמו"ר צוק"ל ואב"ד קראלי ב"ב
ולבנו הרב אלימלך מוזס שליט"א
בהולדת הנכדה/הבת
יה"ר שירון רוב ונחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח
המאחלים
אנ"ש ושומעי לקחו

קבלת קהל ומשלוח מנות במשתה היין

בבית מרן רבינו שליט"א רח' דב גור 20 אשדוד
ביומא דפוריא מהשעה 1.30 עד דלא ידע

אדם כי יקריב מכם (א, ב). ופרש"י כשיקריב, בקרבנות נדבה דבר הענין. אדם למה נאמר, מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל. שח הרה"ק מפשעוורסק צ"ל: ה'דבר תורה' האחרון שאמר הגה"ק הדברי חיים מצאנז צ"ל לפני פטירתו, היה על הפסוק (ויקרא א, ב) "אדם כי יקריב מכם קרבן לה" וגו', ואמר בזה"ל: 'אדם', אדם הראשון חטא, ושוב אמר, לא, לא אדם הראשון חטא, אלא אנחנו חטאנו (כידוע שכל הנשמות נכללו בנשמת אדם הראשון). והעצה והתשובה לזה "כי יקריב מכם קרבן לה" להקריב את עצמו קרבן לה' עכ"ד.

כך שמעתי מפי הגה"ק מקאלשיץ ששמע מהג"ר ישראל אהרן ענגלנדער דומ"ץ בפריסטיק ששמע מהגה"ק רבי שלמה מבאבוב צ"ל. וההסבר בזה לפענ"ד י"ל, עפ"י מה שכתב במדרש פנחס (להרה"ק רבי פנחס מקאריץ) דמין הבעש"ט זי"ע היה לו לחיות עוד ב' שעות, ואמר להשי"ת אני נותן לך במתנה אלו ב' שעות. וסיים על זה הרה"ק מקאריץ: "זהו מסירת נפש אמיתי". וכן בספר מעבר יבק (חלק אמ"נ פכ"ד) כתב, דמה שמקבל הצדיק על עצמו הסתלקות ברצון חשוב כקרבן.

ובספר יערות דבש (ח"א דרוש טז) כתב ח"ל: כי כללו של דבר אין צדיקים מתים עד שיסכימו נשמתם ונפשם למות, ואין הקב"ה עושה להם דבר בעל כרחם. ורצון יראיו יעשה כתיב, וצריכים להסכים על המיתה ואז מתים וכו', ובאמת כשמרגישים שכבר עשו שליחותן בזה העולם, מסכימים עכ"ל.

ועוד יש לבאר, עפ"י מה דאיתא בנועם אלימלך (סוף פרשתינו) שמפרש אדם שיקריב עצמו להבורא ברוך הוא, בעבודות ומעשים כשרים שהן כמו קרבן.

י"ג אורות לבית צאנז (עמ' קי"א ושם בהערות).

מפעלי צדקה וחסד

מצמיח ישועות ♦ חסדי בינה ♦ גלגלי חסד
בנשיאות כ"ק מרן רבינו מקראלי שליט"א

זכר למחצית השקל ומתנות לאביונים

אם ברצונכם לקיים את המצוה בהידור רב עשו אותה עם עמלי התורה ומשפחות נזקקות הנתמכות ע"י מפעלי הצדקה והחסד של הוד מרן רבינו עט"ר שליט"א

תרומותיכם ימסרו להם ביום הפורים ועל ידי זה תקיימו את המצוה בהידור ותזכו לכל הברכות

לתרומות חייגו 055-6798152

קול קראלי - 074-7962278

לזכר עולם יהיה צדיק

הרה"ק פנחס מנחם ז"ל
בן הרה"ק אברהם מרדכי זי"ע
ב' פני מנחם מגור
נלב"ע ביום טו אדר
ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

רבינו הגדול
הגה"ק יצחק צבי משה זי"ע
בן רבינו אביגדור מוזס צ"ל
מקראלי

לזכר עולם יהיה צדיק

הרה"ק נפתלי צבי זי"ע
בן הרה"ק שלמה צ"ל
מבאבוב
נלב"ע יב אדר
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

מרת רייזל רוט ע"ה
בת הר"ר שמואל אהרן ז"ל
נלב"ע יז טבת תשפג
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

הגה"צ משה וועבר צוק"ל
בהרה"צ מרדכי צ"ל
נלבע יב כסלו תשפא
ת.נ.צ.ב.ה.